

opusdei.org

De solidariska sjömännen

Mitt namn är Hector. Jag är medlem i Opus Dei och är stationerad på ett fartyg i den spanska flottan. Då vi fick veta att vi skulle ha en manöver under 4 dagar vid Röda Havet, intill en av världens fattigaste länder, var vi en grupp officerare som beslöt att ta tillfället i akt för att kunna hjälpa till.

2007-11-23

Republiken Djibouti, är ett litet land vid Afrikas Horn, gränsande till Somalia och Etiopien, var en fransk koloni fram till 1977. Det är ett av världens varmaste länder, vilket gör att den ekonomiska utvecklingen är mycket låg.

En grupp officerare från den spanska flottan, som hade sett den fattigdom och underutveckling som landet befinner sig i, tog beslutet att ta initiativ till att försöka avhjälpa något av de mest påträngande behov hos folket, självfallet med de begränsningar som följer med tanke på att vi var på en militär övning och bara hade 4 dagars uppehåll i landet. Det som fick oss att ta initiativet var den Helige Josemarías lära.

Vi tänkte att det lämpligaste var att göra en sändning av humanitär hjälp, och därför undersöka vilken hjälp befolkningen i Djibouti var mest beroende av. Efter att ha

undersökt saken, fick vi telefonnummer till fader Armando, kyrkoherde i den enda katolska kyrkan i området, och som också var chef för Caritas lokalkontor.

Vi vände oss till honom. Efter att ha tackat oss för initiativet, berättade han att de hade stort behov av mediciner, antibiotika och diverse förbandsmaterial, plåster etc. och även blöjor och medicin för bebis, eftersom allt detta är nästan omöjligt att få tag på i landet.

Så började vår kampanj för att få tag på mediciner, vi skickade brev till skolor, stiftelser och apotek och NGO i Ferrol, där vårt fartyg har sin bas, där vi förklarade de stora behov som fanns i landet.

Svaret lät inte vänta på sig; bara ett par dagar efter det vi sänt breven med ansökan om hjälp, kom en sändning till fartyget på ca 1 ton med

de läkemedel vi bett om. Det var en stiftelse som sänt det.

Under de följande veckorna fick vi samtal från skolor, apotek och från NGO där man bad oss hämta varorna.

Initiativet om humanitär hjälp fick en så god respons att vi blev överhöljda med material i så hög grad, att vi på grund av platsbrist inte kunde ta med allt vi blev erbjudna.

Några föräldrar från ungdomsklubben Roiba i Ferrol ville också gärna hjälpa till och skickade oss en stor mängd choklad till barnen i Djibouti. Vi var inte riktigt säkra på att choklad var den slags hjälp som fader Armando satte främst, men då föräldrarna från klubben insisterade, tog vi med sändningen. Hela fartygets besättning tog med glädje del i arbetet med att ta emot allt material.

Efter en månads övningar, kom vi till Djibouti och då vi lade till vid hamnen började förhandlingarna för att få leverera den humanitära hjälpen till fader Armando.

Eftersom det var ett privat initiativ och inte officiellt, blev förhandlingarna med myndigheterna besvärliga.

Efter många möten med hamnmyndigheterna och lokala representanter, lyckades vi till slut få lasta över godset till lastbilar som skulle leverera hjälpen till Caritas i Djibouti; även all choklad som vi delade ut i en skola och som blev en stor succé.

Vid avlastningen deltog ca 30 personer ur fartygsbesättningen, ja även fartygets kapten. Några av dem beslöt sig efter att ha sett glädjen hos dem som tog emot hjälpen och såg de svåra villkor under vilket de lever under, ställa om sina värderingar, ta

sitt kristna liv på större allvar och började gå till mässan mer regelbundet.

Som i många solidariska initiativ, visar det sig att den som ger får tillbaka mest.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/de-solidariska-sjomannen/> (2026-04-12)